

04.06.2013 г. / 20:04:16

Вяра

19.06 по еретическия, †06 юни по православния календар - Св. преподобни Висарион Чудотворец. Св. преподобни Иларион Нови изповедник, игумен Далматски. Св. преподобномъченици Архелая, Текла и Сусана. Св. преподобни Паисий Углички

Житие на преподобния наш отец Висарион (IV-V)

*Св. преподобни
Иларион
Далматски и
Висарион
Египетски. Руска
икона от
годишен Минея.
1-ва половина на
XVI в.*

Великият измежду нашите отци Висарион бил роден и възпитан в Египет. От младини той възлюбил Бога и светлината на Божията благодат възсияла в неговото сърце. Той пазел себе си чист от всяка греховна сквернота, стараейки се да не опорочи духовната одежда, в която се облякъл в светото Кръщение.

Свети Висарион предприел пътешествие до светите места в Иерусалим. Тук той видял преподобни Герасим, който прекарвал постнически и пустиннически живот при река Йордан и на когото служел един лъв. Видял също и много други подвижници, живеещи там в различни места и които впоследствие просияли със своите добродетели. Беседвайки с тях, свети Висарион получил голяма полза за своята душа.

Когато се върнал в отечеството си, Висарион намерил духовен отец в лицето на Исидор Пелусиотски. Като идвал често при него, той се поучавал в добродетелта и се поощрявал към строг живот. Накрая, след като раздал на бедните и на манастирите оставеното му от неговите родители имущество, Висарион се отрекъл от света и приел монашеско пострижение.

Като се уединил в пустинно място, Висарион приел върху себе си обета на безмълвието. Изнурявайки себе си с многочислени трудове и умъртвявайки плътта си с постнически подвизи, той, бидейки в плът, станал подобен на безплътните ангели. Неговият пост бил безпримерен: понякога по цяла седмица не вкусвал нищо, а понякога не приемал храна и питие в продължение на 40 дни. Веднъж, като застанал на едно открито място, обрасло с тръни, той въздигнал към небето ръцете и очите си, а също обърнал и ума си към него и така прекарал 40 дни и нощи в молитва, стоейки неподвижно. В продължение на тези четиридесет дена той не

се помръднал от мястото си, нищо не вкусил, не казал нищо никому, не бил оборен от дрямка, не изпаднал в изнемога от естествена слабост, за нищо земно не помислил с ума си, но целият - подобно на безплътните - бил устремил своите духовни очи към Бога. Затова и светият бил сподобен от Бога с голяма благодат: Бог му дал дара на чудотворството, така че той се уподобил на древните свети пророци. Така той станал подобен на Моисей: както Моисей някога в древност чрез посочената му от Бога дървена тояга превърнал горчивата вода в пустинята в сладка, за да напои жадния Израил, така и преподобни Висарион с молитвата си и с кръстния знак направил сладка солената морска вода, за да напои изнемогващия от жажда свой ученик. Това станало така: веднъж, когато светият и неговият ученик ходели по пустинния морски бряг, ученикът се изнурил от силния пек и като почувствал голяма жажда, казал на преподобния:

- Отче, много съм жаден.

Преподобният, след като се помолил и осенил с кръстния знак морето, казал:

- В името на Господа, вземи и пий.

Ученикът почерпил вода от морето в един малък съд, който носел със себе си. Като отпил от водата, тя му се сторила много сладка и прохладна, като да е почерпана от извор. След като се напил достатъчно и се разхладил, ученикът налял още вода в съда за път. Старецът забелязал това и казал на ученика:

- Защо напълни съда с вода?

Ученикът отвърнал:

- Прости ме, отче! Взех вода, за да не се измъчвам отново от жажда.

А старецът казал:

- Бог, Който присъства на това място, присъства и на всяко друго, както тук, така и на всяко друго място Той може да даде вода на жадния.

А името на този ученик било Дула.

Преподобни Висарион се уподобил и на Иисус Навин: както той, при победната битка с аморейците, спрял движението на слънцето; така направил и този Божий угодник. Когато веднъж отивал заедно с ученика си при един старец, слънцето вече започнало да клони на запад, а оставало още много път. Тогава старецът се обърнал към Бога с молитва:

- Моля Те, Господи, заповядай на слънцето да спре, докато не пристигна при Твоя раб!

И така и станало: слънцето не залязло дотогава, докато преподобният не пристигнал при стареца.

Свети Висарион се уподобил и на Божия пророк Илия. Както по време на суша той направил да се излее от небето обилен дъжд, така неведнъж и два пъти направил и преподобният.

Светият се уподобил и на пророк Елисей: както той, като разделил водата с дрехата на Илия, преминал река Йордан, така и преподобният със своята молитва превръщал водата в път и минавал по нея. Той преминал като по сухо река Нил и така преминавал всички реки, които срещал по пътя си.

Веднъж, когато преподобният бил в скита, в храма довели един бесноват човек. Започнали да извършват молитви за него в църквата, за да се избави от нечистия дух. Но бесът все не излизал от него, тъй като бил много зъл и свиреп. Клириците започнали да се питат:

- Какво да правим с този бесноват?

А някои казали:

- Никой не може да изгони тоя бяс освен отец Висарион. Но ако ние го помолим за това, той няма да дойде в храма. Затова да направим така: на следващия ден сутринта той ще дойде в храма пръв, но ние ще дойдем още по-рано от него и ще сложим бесноватия да седне на неговото място, а след това ще кажем на стареца: "Събуди спящия."

Клириците така и направили.

Когато преподобният влязъл в храма, забелязал този човек, който седял на неговото място. Като не желаел да го прогони оттук, той застанал близо до него. Щом започнало да се чете църковното правило, клириците казали на стареца:

- Отче, разбуди спящия.

Висарион, като се приближил до човека, го побутнал и казал:

- Стани и си иди оттук.

И бесът, изгонен от думата на светия, веднага излязъл от болния. Човекът се изправил и започнал да благодари на Бога за това, че го е избавил от беснуването. И оттогава той бил напълно здрав.

По такъв начин клириците подтикнали светия да извърши чудото и да изгони беса, тъй като този преподобен отец не желаел да извършва чудеса явно, за да не бъде прославен от хората. Бидейки смирен и смятайки себе си за грешен, той бягал от човешките похвали.

Случило се, че един брат от скита паднал в някакво прегрешение, поради което свещеникът му заповядал да излезе от храма, като недостоеен да бъде заедно с братята. Тогава и преподобни Висарион излязъл заедно със

съгрешилия, като казал:

- И аз съм грешен.

Такова било смирението на светия.

Неговите ученици съобщават за него, че той в продължение на 40 години не бил лягал върху постеля, за да отдъхне. Той си позволявал да дремне само за малко, стоейки или седейки. Преподобният често увещавал своите ученици да бодърстват и всякак да се пазят от вражеските изкушения. Той казал:

- Монахът трябва да бъде целият като око, подобно на херувимите и серафимите. И ако някой живее мирно, без да има изкушения, той още повече трябва да бодърства и да смирява себе си пред Бога, за да не би някак да се възгордее и да падне в някое още по-голямо съгрешение. Защото, поради гордостта, мнозина са падали в борба с дявола. Понякога Бог поради нашата немощ не ни изпраща изпитания, за да не погинем съвсем.

По живота си този свят отец бил подобен на небесна птица, защото не придобил нищо земно, нямал нито своя килия, нито каквото и да е убежище. Той се скитал из пустинята, преминавайки от място на място. Ходел по планините и горите подобно на заблудил се пътник. Никак не се грижел за телесните си нужди; не се грижел нито за храната си, нито за облеклото си. Върху тялото си носел само бедно облекло, което едва прикривало голотата му. Без да обръща внимание на това, че през деня го изгарял слънчевият зной, а през нощта бил нападан от студа, той рядко влизал под някакъв подслон. Бродел по планините, като птица, търсейки уединение, въздигайки ума си към Единия Бог и утвърждавайки своята мисъл единствено и само в Него. Сълзите постоянно извирали от очите му, чести въздишки се чували от дълбините на неговото сърце и всички дни на своя живот той прекарвал в

сълзи, всякога плачейки и ридаейки. Достигнал до дълбока старост, той се преставил във вечния живот и преминал от плача във вечното веселие, заедно с всички светии, в Христа Иисуса, нашия Господ, на Когото се отдава слава во веки. Амин.

Тропарь преподобных Виссариона и Илариона

глас 4

Боже отец наших,/ творяй присно с нами по Твоей кротости,/ не отстави милость Твою от нас,/ но молитвами их// в мире управи живот наш.

Кондак, глас 2:

Вышних сил подражав преподобне, образом птиц житие пожил еси, временная в забвении положив, непрестанным желанием влекомъ к небесным добротам Христа Царя, дондеже Того достигл еси Виссарионе: моли непрестанно о всех нас.

(На безплътните си подражавал, преподобни, като птица си живял, забравил временното, воден от непрестанно желание към небесните блага на Христа Царя докато си Го достигнал, Висарионе: моли непрестанно за всички нас.)

В памет на преподобния наш отец Иларион Нови (845)

Блажени Иларион бил син на Петър Кападокиец, който прислужвал на царската трапеза, и на Теодосия - хора благочестиви и богобоязливи. На младини той бил добре обучен в Свещеното Писание. Когато станал на 20 години, ръководен от евангелските думи, той оставил баща и майка, дом и богатство и станал монах в Исихиевата обител, близо до град Византия. После отишъл в Далматската обител, приел великия ангелски образ и станал ученик на свети Григорий Декаполит, който по това време живеел тук. Свети Иларион се подвизавал в послушание, мълчание и велико смирение. Неговата работа била в манастирската градина и той се трудил в това послушание в продължение на 10 години. Като прочел историята на добродетелния и богоугоден живот на своя съименник преподобни Иларион Велики, той се стараел според възможностите си да се уподобява на този Божи угодник - в поста, във всенощната молитва и във всички останали монашески подвизи, поради което и бил наречен Иларион Нови. Като очистил и просветил душата си, подобно на слънце, той получил от Бога власт над нечистите духове и можел да ги прогонва.

Игуменът на тази обител, против желанието му, го направил свещеник, когато свети Григорий Декаполит бил заминал оттук. След няколко години, когато игуменът починал, преподобни Иларион, като узнал, че братята искат да го поставят за игумен, решил да избяга. С това намерение през нощта той излязъл тайно от обителта и отишъл в град Византия, с надеждата да открие своя учител, но Григорий бил отплавал за Рим и след като се върнал оттам, се заселил на

Олимпийската планина. А Иларион отишъл в един манастир до град Византия. Монасите от Далматската обител като разбрали за това, започнали да умоляват светейшия патриарх Никифор да им постави за игумен Иларион, независимо от неговото желание. Патриархът съобщил за това на императора. Царят и патриархът извикали при себе си Иларион и започнали да го увещават да приеме игуменството над Далматския манастир.

Като не смеел да се противи на царската и на патриаршеската воля, Иларион приел властта на игумен и с усърдие водил поверените му словесни овци в продължение на осем години. След това скиптѐра на гръцкото царство приел звероподобният мъчител Лъв Арменец, който започнал да смущава Христовата Църква чрез иконоборческата ерес, принуждавайки и скланяйки мнозина към своето еретическо мъдруване. А тези, които не му се подчинявали, той или подлагал на мъчения, или прогонвал в далечни страни. По негова заповед довели преподобни Иларион при него. Царят започнал да го принуждава да приеме еретическото учение. Добрият Христов воин не само не се подчинил на императора еретик, но дори дръзновено го изобличил, нарекъл го безбожник и престъпник и с това предизвикал срещу себе си лютия гняв на царя. Блаженият претърпял много рани и различни мъчения от нечестивия цар, а след това бил затворен от него в тъмница. След известно време царят отново го извикал при себе си и го подложил на много мъки, но след като нищо не постигнал, го предал на своя единомишленик патриарх Теодот, по прозвище Каситер, който приел престола след изгонването на светейшия Никифор. Този лъжепатриарх постъпил с преподобния по същия начин както царят: затворил свети Иларион в мрачна тъмница и много дни го измъчвал с глад и жажда, като заповядал да не му дават нито хляб, нито вода. Монасите от манастира, на който

преподобният бил игумен, дошли при царя и започнали да го умоляват:

- Царю, върни ни нашия отец; ние обещаваме да се подчиняваме на твоята воля.

Царят се зарадвал на това обещание и им върнал игумена.

Светият се завърнал в обителта и преживял тук една година. Успял за кратко да отдъхне от мъченията и глада, светият отново обрекъл себе си на мъчения, тъй като царят, като очаквал монасите да изпълнят обещанието си, разбрал, че са го измамили. Затова той изпратил войници в обителта и наказал монасите, а преподобния отново хвърлил в тъмница. После го изпратил във Фанеевата обител и наредил да затворят светия в най-тясната тъмница. В тази тъмница светият се мъчил шест месеца, като понасял всякакви скърби и притеснения от жестокия игумен на тази обител. След това по царско нареждане той отново бил доведен в Константинопол. Пак се опитали да го склонят с разни лъстиви увещания към иконоборческата ерес. Но тъй като Христовият страдалец не се подчинил на еретиците, царят го изпратил в друга обител, която се наричала Кикловеева. Тук той прекарал две години и 6 месеца, тлеейки в тясна тъмница и понасяйки най-различни мъчения. Оттук светият отново бил отведен при царя и след като му нанесли жесток побой, го заточили в Протилския град.

Злочестивият цар, който погубил мнозина, сам загинал по жесток начин: той бил посечен от своите войници в храма - на същото онова място, където за пръв път се поругал над светата Христова икона и я изхвърлил. Така нечестивият зле погубил своята окаяна душа.

Михаил Травъл, който приел царството след него, заповядал да освободят от тъмниците и от заточение всички правоверни.

Заедно с останалите и преподобни Иларион бил освободен от тъмницата, но не отишъл в своята обител, тъй като иконоборческата ерес още не била победена и архиерейските престоли се заемали от еретици - лъжеучители и лъжепастири. Той отишъл да живее при една вярна и благочестива жена, която му дала уединено място в своя имот, построила му килия с градина и го снабдявала с всичко потребно.

В това време се завърнал от заточение и се преселил при Господа преподобният Теодор Студит, който също понесъл за правата вяра много страдания от еретиците. Преподобни Иларион, както е разказано за това и в житието на Теодор, видял ангели да възнасят неговата свята душа на небето. В деня, в който се представил свети Теодор Студит, блажени Иларион, докато ходел из градината си, занимавайки се с работа и пеейки Давидовите псалми, изведнъж чул някакви невидими чудни гласове и почувствал дивно благоухание. Той се спрял удивен, като искал да разбере откъде идва всичко това. Поглеждайки нагоре, видял множество ангели в бели одежди и със сияещи светли лица, които се отправяли да посрещнат някого. Като видял това, блажени Иларион, обхванат от голям страх и трепет, паднал на земята и тогава чул глас, който казал:

- Това е душата на Теодор, игумена на Студийския манастир, който пострада до кръв за светите икони и беше непоколебимо мъжествен в страданията, а сега умря и тържествено възхожда на небесата, посрещан от небесните сили.

Сподобил се с такова чудно видение, преподобни Иларион се изпълнил с велико утешение и духовна радост. В продължение на много дни той духом се радвал и неговото лице сияело от радост така, че било подобно на лицето на ангел.

Преподобният преживял при споменатата жена повече от

седем години. А когато след Михаил Травъл на престола се възкачил неговият син Теофил, той събрал всички изповедници и започнал да ги принуждава отново, по примера на предишните злочестиви царе, да се склонят към иконоборството, а тези, които не му се подчинявали, измъчвал жестоко. В това време бил доведен при царя и преподобният Иларион. Като бил принуждаван да се съгласи с иконоборството, той не се подчинил на царската заповед и изобличил императора, като злочестив законопрестъпник, който потъпква истинните догмати на вярата. За това свети Иларион получил сто и седемдесет удара по гърба и после бил заточен на остров Афусия. Значително облекчение за светия било това, че тук той не бил затворен в тъмница и в окови, а живеел в килия, макар - и доста тясна. В тази килия преживял до смъртта на Теофил. А когато този нечестив цар умрял, царица Теодора събрала всички изповедници в престолния град, възстановила православната вяра и заповядала да внесат светите икони в храмовете. Тогава бил пуснат на свобода и преподобни Иларион. Той отново приел игуменството в своята Далматска обител и се прославил с много чудеса. След като преживял още три години и душеспасително управлявал своите ученици, той се преселил при Господа. Неговата честна и свята душа, подобно на видяната от него душа на Теодор, била отнесена от ангели на небето и сега предстои в лика на светите изповедници пред престола на славата на Отца и Сина и Светия Дух, Единия Бог в Троица, на Когото подобава слава во веки. Амин.

Тропарь преподобных Виссариона и Илариона

глас 4

Боже отец наших,/ творяй присно с нами по Твоей кротости,/ не остави милость Твою от нас,/ но молитвами их// в мире

управи живот наш.

Кондак, глас 2:

Ограды живонóсныя твоея пáжити, пáстырски невредíмо стадо соблюл еси/ и явился еси высотóю дел велик, нóвый Илариóне,/ по благочéстии мно́ги мýки и скóрби приéмый:/ тем во всера́достный живóт всели́лся Гóрняго Сиóна,// моли́ за ны, преподóбне.

(В живоносната ограда на твоите пасбища си опазил невредимо стадото си и си бил велик с висотата на делата си, Нови Иларионе, понесъл много скърби и страдания за благочестието: затова, вселил се във всерадостния живот на Горния Сион, моли за нас, преподобни.)

Страдание на светите преподобномъченици Архелая, Текла и Сусана (293)

Девството, което побеждава света и укротява плътските страсти, не било известно на майката на всички Ева, защото на нея било казано от Бога: “с болки ще раждаш деца; и към мъжа си ще тегнеш”, а девството е свободно от това. То не повяхва от многото години, а всякога цъфти и украсява живота на девстващите. Девственицата е невеста Христова и влиза в небесния чертог на своя Жених.

С този честен и божествен дар - чистото девство - била

украшена блажена Архелая, която направила себе си невеста на Христа и се показала като победителка на света. Тя живяла близо до Рим, в неголям и неизвестен манастир, каквито били манастирите в тези тежки за християните идолопоклоннически времена.

Когато било повдигнато от нечестивия император Диоклетиан жестоко гонение срещу християните, светата девица Архелая, спасявайки се от преследването на мъчителите заедно с две свои сподвижници и сестри в Христа, заминала в Кампания. Трите девойки се облекли в мъжки дрехи, та никой да не разбере, че са девици. Тук, недалеч от град Нола, светите девици се заселили в едно глухо и пусто място, прекарвайки денем и нощем в горещи молитви към Бога, като се упражнявали в различни богоугодни дела и лекували болестите на страдащите, тъй като заради чистия си и свят живот те се сподобили с благодатта да дават чудотворни изцеления. Лицата им били смирени, кротки и светли, защото те всякога в сърцата си се радвали в Господа Исуса Христа; в погледите им сияело целомъдрие и святост. Дрехите, които носели, били прости и груби и въобще целият им вид бил пустиннически и постнически. Косите им били ниско постригани, като на мъже, тъй че мнозина ги смятали за мъже, а не за жени. Малко по малко при тях започнали да се събират хора от околностите: едни - за да получат изцеление, други - за духовно наставление, тъй като те, освен дара да лекуват, притежавали и способността на боговдъхновеното учение. Те изцелявали не само телата, но и човешките души, и мнозина обърнали от езическото нечестие към Христовата вяра. И така тяхната слава се разпръснала по цялата тази страна.

Слухът за светите девственици стигнал и до Кампанийския началник, на име Леонтий, тъй като по много места били разположени войници, чиято задача била да издирват

християните. Те съобщили на началника за тези свети девиси. Той заповядал да ги заловят и да ги доведат при него в град Салерно, където тогава били съдени и измъчвани християните. Светите девиси били заловени и доведени на разпит. Те разбрали, че Господ Иисус Христос, техният безсмъртен и нетленен Жених, ги призовава към венеца на мъченичеството, за да ги приеме в Своя небесен чертог, украсени не само с девството, но и със страдалческата им кръв, като с царска багреница. Преизпълнени с дълбоко дръзновение и надежда в Бога, те се явили без страх пред мъчителя и с твърд глас му казали цялата истина за себе си: кои са те и откъде идват. Девойките не скрили нито своя живот, нито християнската си вяра, не скрили и това, че са девственици, обrekli се на Христа и обещали Му да запазят себе си в чистота до самата си смърт. Хегемон Леонтий, като ги огледал и като видял, че блажената дева Архелая е по-възрастна от другите и по-смела в отговорите, а и като забелязал, че нейното лице се отличавало с особено благообразие, се обърнал към нея и казал:

- Чуй, Архелая! С какво право ти събираш при себе си всякакви хора - и добри и зли, и ги учиш да се покланят на Иисуса Назарянина, Който Сам Себе си не може да спаси, когато Го измъчваха, а още по-малко пък може да помогне на някой друг? Как се осмеляваш да се занимаваш с някакви магьоснически думи и да прелъстяваш хората! Как дръзваш, като си се облякла с мъжки дрехи, да се показваш като мъж, когато всъщност си скверна и опасна магьосница! Навярно ти си научила и тези две девиси на твоето вълшебство. Ако аз не те погубя сега, ти ще измамиш с лъжливото си учение всички неопитни жени и мъже.

На това светата девица отвърнала:

- Силата и властта на дявола аз потъпквам със силата

Христовата. А хората научих да познават доброто, а именно - да познаят Единия истинен Бог, Който сътвори небето и земята, морето и всичко, което е в тях. А изцеленията на всички страдащи се подават в името на моя Господ Иисус Христос, Единородния Син Божий, посредством мен, Неговата рабиня. Аз не се преструвам на мъж, защото се разкрих като девица и рабиня Христова. А тези две мои сестри в Господа от детство са възпитани в Христовата вяра.

Хегемонът казал:

- Всеки, който не се подчини на царската заповед, ще бъде предаден на жестока смърт.

Светата отвърнала:

- Нашият Цар е Господ Иисус Христос, заради Когото ние презряхме света и всичко, което е в него. На Неговата заповед се подчиняваме и очакваме милост от Този, Който е Господар на небето и земята и на всичко останало.

Хегемонът казал:

- Нашите богове владеят всичко и всичко управляват. Те имат много имена: Кронос, Трисмегист, Хермес, Афродита, Хера, Атина, Дий, който е по-велик от всички. Ето тези божествени сили владеят и управляват цялата вселена.

Девицата отговорила:

- Твоите богове са слепи и слепци се покланят и вярват в тях.

Хегемонът казал:

- Вашият Бог е един и Той няма силата да защити дори Себе Си, защото и на кръст е бил разпнат, и с оцет е бил напоен, и с трънен венец е бил увенчан, и с копие е бил прободен.

На това светата отвърнала:

- Всичко това нашият Бог претърпя заради нашето спасение, та никой, който вярва в Него, да не погине, но да има живот вечен. А твоите богове нито виждат, нито чуват, нито говорят, и затова нито на себе си, нито и на другите могат да помогнат.

Като се разгневил от тези думи, хегемонът наредил да хвърлят Архелая на гладните лъвове, мислейки, че те веднага ще я разкъсат. Но зверовете станали кротки като овци и покорно легнали в нозете, докато тя се молела на Бога с тия думи:

- Господи Боже - Отец, Син и Свети Дух, - Ти, Който запази досега моето тяло чисто от всякаква сквернота! Както сега Ти укроти зверовете и ми даде сила да победя хегемона, така и всякога бъди помощник на мен, Твоята рабиня.

Хегемонът, като видял, че светата е останала невредима от зверовете, се изпълнил с още по-голяма ярост и заповядал на войниците да убият зверовете, а светата мъченица и нейните посестрими да вържат и да хвърлят в тъмницата. Но в тъмницата на светите мъченици се явил Ангел Господен, който ги осиял с неописуема светлина и им казал:

- Не се бойте, девици Христови! Вашите молитви стигнаха до Бога и на небесата вече са приготвени венци за вас.

Когато стражарите видели тази необикновена светлина в тъмницата, изпаднали в страх и ужас и започнали да говорят:

- Наистина, Богът, Когото изповядват тия девици, е истинският Бог!

На сутринта хегемонът казал на слугите си:

- Доведете при мене тая вълшебница, която вчера безчестеше с разни хули мен и моите богове.

И веднага света Архелая била доведена на съд. Тя казала:

- О, хегемоне, не аз, а твоите зли дела те хулят и те безчестят, и ти приготвят неугасим огън, в който ти вечно ще се мъчиш заедно с твоите богове. А ако искаш да се избавиш от вечните мъки, тогава се вслушай в моите полезни за душата ти слова и приеми моя добър съвет: повярвай в твоя Създател - Бог Отец, и в Единородния Негов Син - Господ Иисус Христос, и в Светия Дух, Който изхожда от Отца. Този е Единият Бог, Който в Троица се прославя и на небето, и на земята!

Началникът, като приел тези думи като подигравка и като безумие, възразил на светата:

- Ако ти ми се подчиниш и повярваш в моите богове, тогава ще бъдеш обсипана с богатство и почести и ще се наредиш не на последно място сред почитаните римски жени. А ако не ме послушаш, аз ще те предам на блудниците, за да се поругаят с теб, а след това ще те подхвърля на безмилостни мъчения и накрая ще те предам на жестока смърт. А тялото ти ще хвърля на псетата, зверовете и птиците.

Светата отвърнала:

- Аз имам за помощник моя Господ Иисус Христос, Който е Закрилник както на моята душа, така и на тялото ми. Той ще ме запази от тази нечистота, която ми готвиш, както е запазил и многото пострадали преди мен свети девиси. А от смъртта не се страхувам, защото се надявам да получа вечен живот при моя Господ, Който ще ме сподоби с безконечна радост и ще ме причисли към Своите свети ангели.

След тия думи хегемонът заповядал да съблекат светата, да стържат нейното чисто девическо тяло с железни зъбци и да я бият жестоко. А получените рани наредил да поливат с приготвените за това врящо масло и смола. Тялото на светата било изстъргано и изгорено така, че се показали костите ѝ. Всички присъстващи, като гледали страданията на светата

мъченица, безкрайно се удивлявали и недоумявали - по какъв начин слабата девица понасяла тези жестоки мъчения и оставала жива. А светата повдигнала очи към небето, кръстообразно издигнала ръце и казала:

- Владико, погледни от небесата, от висотата на Твоя свят престол, към Своята вярна рабиня! Угаси палещия огън с росата на Твоята благодат и дай на моето тяло утеха в мъченията, които ми причинява хегемонът!

Едва светата произнесла тези думи и над главата ѝ възсияла чудна светлина и се чул глас, който казал:

- Не бой се! Аз съм с теб!

Хегемонът, като видял, че светата е цяла и невредима, заскърцал със зъби.

Близо до това място имало голям камък, който няколко души едва биха могли да повдигнат от мястото му. Хегемонът заповядал да го вдигнат и да затиснат с него мъченицата, като искал да смаже тялото с камъка. Когато слугите пристъпили към изпълнението на заповедта, Божият Ангел, който невидимо присъствал и помагал на светата дева, тласнал камъка на другата страна, така че той притиснал слугите на мъчителя, а Архелая останала жива и възхвалявала Бога, пеейки:

- Благословен си Ти, Господи, Боже на нашите отци, Който спасяваш тези, които се уповават на Тебе!

Народът, като видял това, възкликнал:

- Велик е християнският Бог, Когото изповядва тази девица!

А хегемонът казал:

- Какво да правя с тази магьосница? Тя остава невредима от

всички мъчения. Вземете я и я изведете от града! Заедно с нея вземете и двете девици, които я следват, и всичките умъртветете с меч.

Войниците веднага хванали светите мъченици, вързали им ръцете назад и ги повели извън града.

Когато стигнали до определеното място и войниците се приготвяли да отсекаят честните глави на светите мъченици, в този момент те видели ангелите и се изплашили. Светите ангели, които били свидетели на страданията на мъчениците, се приготвяли да отведат в славата техните души. Войниците, като почувствали по някакъв начин присъствието на ангелите, изпаднали в ужас, затреперили и не били на себе си от страх. Но Архелая, като се помолила на Бога, казала на войниците:

- Изпълнете това, което ви е заповядано!

Войниците отговорили:

- Не смеем, госпожо, защото голям страх ни обхвана.

Тогава девиците им казали:

- Ако не изпълните заповедта, няма да имате дял с нас.

Войниците, като чули това, извадили мечовете си и им отсекли главите.

Така трите свети преподобномъченици - Архелая, Текла и Сусана, чистите девици, завършили своя подвиг, влезли в небесния чертог и сега предстоят заедно с ангелите пред Отца, Сина и Светия Дух - Единия Бог, прославян в Троица, на Когото се въздава слава во веки. Амин.

**В същия ден се чества успението на преподобни
Паисий Углички, в 1504 г.**

ЧЕТИ-МИНУТЫ НА СВ. ДИМИТРИЙ РОСТОВСКИ

ЖИТИЕ ПРЕПОДОБНОГО ПАИСИЯ УГЛИЧСКОГО (1504)

Преподобный Паисий Угличский родился в селе Богородском, неподалеку от города Кашина, в Нерехотском стану. Его отец, Иоанн Гавренев, служил у князя Угличского Андрея Васильевича, сына великого князя Василия Темного. Ксения, мать преподобного Паисия, была дочерью полководца Василия Ананьевича Кожы и родной сестрой преподобного Макария Калязинского. Мальчик, названный в Святом Крещении Павлом, был рано обучен грамоте и уже в детстве много читал. Часто он бывал с родителями в Калязинском монастыре у своего дяди, где проникся любовью к иноческой жизни. В десятилетнем возрасте Павел осиротел и был взят на воспитание в Троицкую Калязинскую обитель. Вскоре настоятель обители преподоб-

ный Макарий, уступая настойчивым просьбам своего племянника, которому не исполнилось еще одиннадцати лет, постриг его в иночество с именем Паисий. Под руководством опытного дяди, в тишине обители юный инок рос по духу, не тревожимый опасными волнениями и советами мира; с юных лет научился он подвигам послушания, поста и молитвы. В монастыре ему было поручено переписывание священных книг. Известно, что в начале XX века в Калязинском Троицком монастыре хранились творения святителя Григория Богослова, переписанные иноком Паисием.

Не засоряемый впечатлениями мирскими и очищаемый подвигами самоотречения, дух его стал способен и к созерцанию мира духовного. Раз во время ночной молитвы явился ему Ангел и сказал: «Ты должен быть наставником для многих; ты выйдешь отсюда и будешь жить там, где тебе велят: так надобно для славы Божией». Преподобный Паисий со страхом выслушал эту весть и пересказал наставнику своему прп. Макарию, но никому другому. Через некоторое время это чудесное предсказание осуществилось.

В 1476 году князь Угличский Андрей Васильевич, хорошо знавший родителей преподобного Паисия, обратился с просьбой к Калязинскому игумену – отпустить инока Паисия из обители для того, чтобы под его руководством основать новый монастырь. Преподобный Макарий с радостью откликнулся на богоугодное желание князя и, благословив своего племянника и воспитанника, направил его в Углич. Князь даровал для будущего монастыря землю на левом берегу Волги, в трех верстах от Углича. Поселившись там в хижине, преподобный Паисий приступил к сооружению деревянного храма в честь Богоявления Господня. Вскоре к нему собрались десять монашествующих собратий, которые обосновались в построенных преподобным Паисием келлиях.

Архиепископ Ростовский Тихон, в епархию которого входил Углич, рукоположил преподобного Паисия в сан иеромонаха. После этого князь настойчиво просил преподобного принять игуменство. Уступив его просьбам, преподобный Паисий возглавил новостроенный монастырь, где ввел строгий общежительный устав.

Благочестивый князь Угличский Андрей Васильевич с большим уважением относился к преподобному, не раз он содействовал укреплению обители и делал щедрые вклады для ее дальнейшего благоустройства. Так, в благодарность Господу за рождение двух сыновей, Дмитрия и Иоанна, восприемником которых стал преподобный Паисий, князь передал пожертвования на строительство в монастыре каменного храма. В 1479 году началось возведение нового храма. В 1482 году, после завершения работ, построенный храм был освящен в честь праздника Покрова Пресвятой Богородицы, поэтому монастырь стал называться Покровским.

В скором времени по сооружении соборной церкви восстал на князя Угличского Андрея Васильевича родной его брат великий князь Иоанн Московский и, согнав с престола, заключил вместе с детьми его в темницу, где и скончался в 1493 году. Немалодушествовал преподобный Паисий, не изменил своему князю, но с честью похоронил его в соборе угличском. Когда же по смерти родителя сыновья его Иоанн и Дмитрий были заточены в вологодской темнице, много скорбел о такой неправде святой старец, и, хотя не мог одолеть насилия великокняжеского, но неоднократно обличал Иоанна, умоляя его многими посланиями отложить гнев. Видя неуспешность своих прошений, вручил он все сие дело суду Божию, а сам не переставал молиться в тиши своей обители о них и посылал им в вологодскую темницу все нужное. Он заботился даже о том, чтобы и после его преставления не оскудевала милостыня заточенным князьям. Преподобный частым писанием поддерживал

дух благородных узников, обещая им страдальческие венцы и нескончаемые блага за маловременные страдания. Таким образом созрел духовный плод сей в темнице и, как достойный ученик старца Паисия, князь Иоанн, в схиме Игнатий, был сам причтен к лику святых.

Святость преподобного Паисия, который собирал в житницы вечной жизни сторичный плод добродетели, еще при временной жизни его ознаменовалась многими чудесами. Ему был дан от Господа дар исцелений, но смирение его умело покрывать совершаемые им чудеса. Когда приходили к нему недужные, беснуемые и прокаженные для разрешения от тяжкого недуга, то не просто возлагал он на них руки, но приводил в церковь, после молебна кропил их святою водою или помазывал елеем от лампы, тем подавая исцеление.

Случился великий пожар в Угличе: загорелись все посады и торговые ряды, и не чаяли ниоткуда спасения. Тогда преподобный Паисий собрал всех настоятелей, иноков и священников из обителей и церквей Углича и сам вынес из обители чудотворный образ Покрова Богоматери на пожарище. Огонь как бы устыдился чудотворного лика и такого сонма преподобных, и вскоре угасло лютое пламя молитвами старческими. Было в другой раз сильное наводнение в Угличе. Волга выступила из берегов своих и окружила обитель преподобного, проникла и в ограду, и волны шумели около соборной церкви, но хотя и стояла вода выше порога церковного, однако не вошла внутрь храма, ради молитв старца Паисия.

Случилось однажды молодому боярину угличскому проезжать на коне мимо обители, и внутренне посмеялся он над преподобным, которого застал с заступом в руках, копающим землю в монастырском огороде, но в ту же минуту расвирепел под ним конь и сбросил с себя – боярин упал без чувств. Преподобный сам его поднял, привел в чувство и кротко сказал: «Не

осуждай иноков».

От всех старался утаить свой подвиг труженник Паисий, и одному только Господу, зрящему тайная, могло быть известно равноангельное житие его. Похвала же человеческая была при-скорбна святому подвижнику, и всячески старался он избежать молвы житейской. Никогда не превозносился он духовной своей высотой и, будучи настоятелем, исполнял все послушания последнего инока своей обители, терпя холод и зной, в одной власянице, в надежде небесного воздаяния. Всех научал он словом и примером, что многими скорбями подобает внити в Царствие Небесное, и пустынные чада умножались около великого своего аввы. В трудах и воздержании достиг преподобный глубокой старости. Однако он сам совершал Божественную литургию по воскресным и праздничным дням. Когда не позволяли немощи, преподобный Паисий продолжал сидя исполнять келейное правило.

Прияв тайное извещение от Господа о скором своем преставлении, совершил он в последний раз священнодействие и потом собрал в келлию свою братию, чтобы утешить ее о скорой разлуке и поучить взаимной любви. Велел он известить блаженного пустытника Кассиана о своем крайнем изнеможении и ему поручил собранное свое стадо, чтобы промышлял о нем после его кончины. Игуменом поставил он после себя в добродетели священноинока, но и ему велел во всем повиноваться духовному своему брату блаженному отцу Кассиану, начальнику пустыни Учмы, которого умолил из глубины своей пустыни надзирать и за его стадом. Устроив все нужное для обители, разрешился уже от всего житейского столетний старец и почувствовал в сердце своем радость, как бы некто из дальних и чудных стран, весело возвращающийся на свою родину от многих печалей в тихое пристанище. И в самый час своего исхода еще приобщился Божественных Таин; последним его словом было: «Господи! В руце Твои предаю дух мой», и просветилось

лице его, келлия и вся обитель исполнились благовония. Блаженный Кассиан и братия с великим плачем отпели многолетнего своего наставника и положили в созданной им церкви. Во время надгробного пения много недужных исцелялись над священными останками. Июня в 6-й день 1504 года совершилось сие торжественное погребение, и в этот день установила Св. Церковь совершать память сего чудотворца земли Русской.

В 1609 году на обитель напали польско-литовские захватчики: настоятель и братия были умерщвлены, монастырь разорен, но по прошествии некоторого времени силами жителей Углича восстановлен.

Тропарь преподобному Паисию Угличскому

глас 8

Христóвы ра́ди любвѣ отѣчество и род оста́вил еси́,/ и,
а́нгельскому жити́ю поревновáв,/ в пусты́ню всели́лся еси́,/ в
нейже многотру́дное жити́е яви́л еси́/ и чудѣс дарова́ния от
Бо́га прия́л еси́,/ Па́исие преподо́бне,// моли́ Христа́ Бо́га
спасти́ся душáм нáшим.

Перевод: Ради любви ко Христу ты оставил отечество и род и, устремившись к ангельскому житию, ты поселился в пустыни, в ней же явил многострадальную жизнь и принял от Бога дар чудотворений, Паисий преподобный, моли Христа Бога о спасении наших душ.

Ин тропарь преподобному Паисию Угличскому

глас 8

Христóвы ра́ди любвѣ отѣчество и род оста́вил еси́/ и,

а́нгельскому жити́ю поревно́вав,/ духо́вному отцу́ тво́ему
преподо́бному Мака́рию, подража́тель быв,/ гра́да У́глича
дості́гл еси́,/ и близ то́го при вода́х в пусты́ню, Ангелом
пока́занную, всели́лся еси́,/ и оби́тель прекра́сну Ма́тери
Бо́жией воздвиѓл еси́,/ и мно́жество мона́хов собра́л еси́,/ и́мже
и наста́вник ко спасе́нию быв,/ и чуде́с дарова́ния от Бо́га
прия́л еси́,/ Па́исие преподо́бне,// моли́ Христа́ Бо́га спасти́ся
душа́м на́шим.

*Перевод: Ради любви ко Христу ты оставил отечество и
род и, устремившись к ангельскому житию, ты был
последователем своего духовного отца - преподобного
Макария, дошел до города Углича, в окрестностях которого
около воды вселился в пустынь, указанную Ангелом и создал
прекрасную обитель Божией Матери, и собрал множество
монахов, которым ты был руководителем ко спасению, и
принял дар чудотворений от Господа, Паисий преподобный,
моли Христа Бога о спасении наших душ.*

Ин тропарь преподобному Паисию Угличскому

глас 8

Слез твои́х течен́ями пусты́ни беспло́дное возде́лал еси́/ и,
и́же из глубины́ воздыха́ньми, во сто трудо́в уплодоноси́л еси́,/ и
был еси́ свети́льник вселе́нней, сия́я чуде́сы, Па́исие, о́тче
наш,/ моли́ Христа́ Бо́га// спасти́ся душа́м на́шим.

*Перевод: Слез твоих потоками ты возделал бесплодную
пустыню, и из глубины стенаниями плод трудов своих
умножил во сто крат, и сделался светиллом вселенной, сияя
чудесами, Паисий, отче наш, моли Христа Бога о спасении*

душ наших.

Кондак преподобному Паисию Угличскому

глас 2

Чистотою душевною божественно вооружився/ и
непрестанныя молитвы, яко копие, имый,/ крепко ссекл еси
бесовское ополчение,/ Паисие, отче наш,// моли непрестанно о
всех нас.

*Перевод: Чистой душевной с Божией помощью
вооружившись, и непрестанные молитвы, как копье взяв
крепко, низложил ты бесовские ополчения, Паисий, отче
наш, моли непрестанно о всех нас.*

Ин кондак преподобному Паисию Угличскому

глас 8

Украшен добродетельми, преподобне Паисие
Богодухновенне,/ Церкви Христовы красота был еси,/ подвиги
бо иноческими украси ю, блаженне. / Темже молим тя:/ молися
ко Господу свободити нас от всякия брани борителя, вопиющих
ти:// радуйся, отче преблаженне.

*Перевод: Украшен добродетелями, преподобный Паисий
Богодухновенный, ты был красотой Церкви Христовой, ибо
украсил ее монашескими подвигами, блаженный. Потому
молим тебя: молись ко Господу об освобождении нас от
всякого нападения вражеского, взывающих к тебе: «Радуйся,
отче преблаженный».*

Молитва преподобному Паисию Угличскому, юже творяше братия Покровския обители

О, преподобне отче наш Паисие! Не забуди убо нас, чад своих, Богом дарованную ти паству, юже ты сам собрал еси. Без твоей бо помощи ничтоже можем благо сотворити, но, в дому пребывающе Пречистыя Богородицы, во ограде твоей, надеемся Богу угодити. Отче святыи, соблюди нас твоими молитвами и заступи нас от находящих зол, да, твоими молитвами соблюдаеми, Царствия Небеснаго сподобимся о Христэ Иисусе, Господе нашем. Емуже слава со Отцем и Пресвятым, и Благим, и Животворящим Его Духом, ныне, и присно, и во веки веков. Аминь.

ЖИТИЕ ПРЕПОДОБНОГО ИОНЫ КЛИМЕЦКОГО (1534)

Благость небесная зовет всех к спасению и блаженству, но не всех одинаково. Одни слышат призвание ее еще с юности, другие – в летах зрелых; тех возбуждает она от сна душевного необычайными мерами, других – обыкновенными способами; одним является в знамениях и чудесах, другим – в каком-либо событии жизни. Это дело премудрости Божией, которая знает, кого и как позвать к себе. Наше же дело – внимать гласу Божью. Счастлив тот, кто, услышав голос Божий, верно следует ему, не изменяя до гроба. Таков был блаженный Иона Климецкий.

Новгородский посадник Иоанн Климентов оставил сыну своему много богатства. Сын Иоанн спокойно занимался торговлей, как занимался и отец его.

Не раз Иоанн в карельском насаде (большой лодке) переплывал обширное Онежское озеро, простирающееся на 200 верст. Но однажды, возвращаясь из Повенца в Новгород с грузом соли, на середине озера застигнут он был страшной бурей. Долго насад носился по произволу волн, казалось, вот-вот неуправляемый насад должен был пойти ко дну. Иоанн стал просить у Господа избавления от смерти, обещая в случае спасения принять монашеский постриг. Его молитва была услышана, насад выбросило на остров Клименцы. Иоанн со слугами благодарил Бога и в это время услышал голос, повелевший ему построить обитель во имя Живоначальной Троицы. Здесь же в прибрежных кустах можжевельника чудесно обрел он икону Св. Троицы. На месте, куда его выбросили волны, он поставил крест, а на месте явления иконы – крест и часовню. Это было в 1490 году. Вернувшись в Новгород, Иоанн распорядился своим богатым имуществом и, приняв иноческий постриг с именем Иона, отправился на остров.

После возвращения на остров он построил два храма: во имя Святой Троицы и во имя святителя и чудотворца Николая – покровителя мореплавателей и землепроходцев. Затем святой построил келлии и приготовил все необходимое для обители иноков. Троицкий Николо-Климецкий монастырь был основан около 1520 года. Так преподобный исполнил завет Господа. Из бедного Нятинского монастыря, расположенного в трех верстах от новой обители, пришли братия. К ним присоединились иноки из других мест, желавшие безмолвия и уединения. Митрополит Московский Варлаам (1511–1512) благословил для храмов обители антимины и хотел поставить святого Иону настоятелем, но тот по смирению отказался. Преподобный Иона уговорил новгородского иеромонаха Тихона принять настоятельство, а сам подвизался как простой инок.

Преподобный Иона мирно скончался 6 июня 1534 года и был погребен у храма во имя святителя Николая. Над нетленными

мощами святого впоследствии была построена часовня, а в царствование Елизаветы Петровны (1741-1761) – каменный храм во имя праведных Захарии и Елисаветы.

Тропарь Ионе Клименецкому, Олонецкому

Ангельскому житию поревновав, блаженне Ионо,/ оставил еси отечество твое, великий Новград,/ и, пришед в пределы Олонецкия/ и в пустыню вселився,/ в трудах, молитвах и слезах подвизался еси, /и, яко мудрый купец, Царствие Небесное наследовал еси. / Темже любовью вопием ти:// моли Христа Бога, да спасет души наша.

Кондак преподобного Ионы Климецкого

глас 2

Христовым стопам последователь быв, блаженне Ионо,/ радуясь, вселился еси в пустыню,/ Вышняго Промыслом наставляемь,/ и, не убоясь вражиих приражений,/ якоже столп непоколебим,/ уготовал еси себе в жилище Духу Пресвятому,/ мы же, память твою совершающе, вопием радостно:/ радуйся, яко озарявши нас чудесы твоими;/ радуйся, яко оставил еси временная ради будущих благ <http://buditeli.info/> Радуйся, яко возставляеши ленивых ко спасению. / Моли убо Христа Бога, отче преподобне,/ да спасет души наша в День Судный.

**ЖИТИЕ СЯТТЕЛЯ ИОНЫ, ЕПИСКОПА
ВЕЛИКОПЕРМСКОГО (1470)**

*Святите Герасим, Питирим и Иона
Великопермски. Руска икона от края
на XIX, нач. на XXв.*

Святитель Иона, епископ Великопермский, был пятым епископом Пермским. После кончины великого просветителя Пермского края святителя Стефана († 1396) его преемником стал епископ Исаакий, проводивший большую часть своего времени в Москве и недолго находившийся на Пермской кафедре.

Апостольские труды святителя Стефана продолжили святители Герасим († 1441) и Питирим († 1455); оба приняли мученическую смерть, исполняя свой архипастырский долг.

Вскоре после убиения отрядом вогульского князя Асыки святителя Питирима митрополит Московский и всея Руси чудотворец Иона († 1461) рукоположил соименного ему благочестивого инока в епископский сан. В 1455 году епископ Иона прибыл в Усть-Вымь — главное селение обращенных в христианство зырян, где еще в 1383 году святым Стефаном была учреждена кафедра при построенном им храме в честь Благовещения Пре-

святой Богородицы.

Принимая место, обогренное кровью двух его предшественников, святитель Иона безусловно понимал, какие трудности он встретит на своем архипастырском пути. Время междоусобиц уже проходило, и великий князь Василий Васильевич Темный еще в Москве обещал святителю защиту и покровительство. Присланная им сильная московская рать за 1458–1459 гг. установила в Пермских пределах относительное спокойствие, усмирив при этом вятскую вольницу, принимавшую участие в грабежах поселений зырян и убийстве святителя Питирима. В случае же набегов полудиких племен вогулов (или вогуличей) Новгород и Устюг были обязаны по первому требованию Пермского епископа оказывать ему военную помощь.

Заручившись такой поддержкой, святитель Иона смог все свои силы направить на укрепление Пермской Церкви. Главным делом жизни святителя стало дальнейшее просвещение наиболее упорно державшихся верований небольших, но очень воинственных народностей Великой Перми — остяков и вогулов. Являясь соседями уже крестившихся зырян, они врываются в их поселения, грабя и принуждая жителей отказываться от истинной веры.

Подобно первосвятителю Пермскому Стефану, святитель Иона встретил на своем пути немало лишений, опасностей и гонений. Неумоимо боролся он с влиянием волхвов и жрецов на простодушный народ, поклонявшийся языческому истукану — Золотой бабе.

В 1462 году епископ Иона был вызван на прения о вере, которые проходили в Уросе, владении пермских языческих князьков. Одержав убедительную победу над главными пермскими волхвами, святитель сумел зажечь светом Христовой истины сердце одного из наиболее влиятельных в тех местах князей (по некоторым сведениям, сына того самого Асыки, от руки ко-

торого принял кончину святитель Питирим).

С помощью этого князя, нареченного во Святом Крещении Михаилом, епископ Иона приступил к искоренению языческих кумирниц и идолов. За 1462–1463 годы проповедью слова Божия епископ Иона окончательно обратил в христианство народы Великой Перми, которую он, по выражению летописца, «добавне крести».

На местах идольских капищ, куда народ привык стекаться для жертвоприношений, святитель строил храмы и открывал при них школы для обучения детей. Из Усть-Выми им были вызваны опытные и знавшие местные обычаи священники, способные продолжить дело просвещения новообращенной паствы. Деятельную помощь Пермскому епископу оказали иноки Троицкой Печорской пустыни. Долгое время они выполняли обязанности приходских священников для христиан, живших на реке Печоре. В главном поселении Перми Чердыни епископ Иона основал монастырь во имя святого апостола Иоанна Богослова, на устройство которого, так же, как и на строительство храмов, щедрые пожертвования делали жители Устюга и Новгорода.

В 1468 году пермские земли пострадали от набега казанских татар. Святитель Иона, не щадя своих сил, старался помочь пострадавшим.

Успешная архипастырская деятельность святителя Ионы укрепила его авторитет среди иерархов Русской Православной Церкви. В 1459 году он был призван в Москву, где принял участие в Соборе, в частности, в составлении послания литовским епископам о хранении верности православию. Об уважении и доверии, каким Пермский епископ пользовался у тезоименитого митрополита Московского Ионы, свидетельствует прочтение духовного завещания почившего в 1461 году первосвятителя собравшимся в Москве архиереям епископом Ионой.

За несколько лет до блаженной кончины, предчувствуя ее близость, святитель Иона стремился побывать в каждом, даже самом отдаленном месте своей епархии, чтобы словом назидания укрепить новообращенных в христианской вере, предостеречь их от опасности возвращения к языческим привычкам и обычаям.

Пятнадцать лет длилось святительское служение в Пермской земле. 6 июня 1470 года он мирно отошел ко Господу.

По свидетельству летописца, «положено бысть святое тело его на Усть-Выми, в его епископии, близ мощей святых в церкви (Благовещения Пресвятой Богородицы), по левую сторону Герасима и Питирима, епископов Усть-Вымских, чудотворцев, идеже все три вкупе почивают и чудеса творят и исцеления различные подают с верою приходящим». Общая память трем святителям (кроме памяти, совершаемой в день кончины каждого) установлена 29 января 1607 года Соборным определением при святейшем патриархе Гермогене и царе Василии Иоанновиче Шуйском.

Тропарь святителю Ионе, епископу Великопермскому,
Устьвымскому

глас 1

Просветителю Вятския земли,/ строителю храмов Божиих,
ревнителю благолепия церковнаго,/ подражателю
преподобнаго Трифона,/ святителю отче Ионо,/ не остави чад
твоих, в скорбех сущих,/ но оградí нас молитвами твоими ко
Господу,/ да спасет души наша.

Кондак святителю Ионе, епископу Великопермскому,
Устьвымскому

глас 8

Святителю Ио́но премудре,/ яко па́стырь Христо́в, умири ста́до твоё/ и научи нас повелѣния Бо́жия исполня́ти,/ во е́же спасѣние уллучи́ти/ моли́твами твоими ко Го́споду.

Молитва святителю Ионе, епископу Великопермскому,
Устьвымскому

О, святителю о́тче Ио́но, попечителю земли́ Вя́тския, подража́телю Трифо́на преподо́бнаго и блаже́ннаго Прокóпия почитателю! Ты, в жити́и твоём ре́вность о па́стве твоёй явля́я, кни́жным учѣнием, па́че же о́бразом жити́я пра́веднаго твоего́, сию́ просвещал еси́. Сего́ ра́ди мо́лим тя мы, недостóйнии страны́ твоея́ жи́телие, о дарова́нии от Го́спода прощѣния грехо́в и прегрешѣний на́ших, о низпосла́нии нам ми́ра, благочѣстия и любве́.

О, святителю богомудрый! Вознеси́ моли́твы твоя́ ко Го́споду, да благослови́т зѣмлю Вя́тскую, нас же сохрани́т от бед и напáстей, спасѣние душáм на́шим дáрует и сподóбит вку́пе с тобо́ю воспевáти Пресвятóе и Великолѣпое И́мя Отца́ и Сы́на и Свята́го Ду́ха во ве́ки веко́в. Ами́нь.

† **ВИЖТЕ ОЩЕ**

Отстъплението от вярата наречено "нов стил"

ЗА СЪКРАЩАВАНЕТО НА ЛИТУРГИИТЕ, ТАЙНСТВОТА И ТРЕБИТЕ В НОВОСТИЛНАТА ЦЪРКВА

ЗА ПРЕМАХВАНЕТО НА ОГЛАШЕНИЕТО

ЗАЩО БОГ НИ ИЗОСТАВИ

ЗА КОРЕНА НА ЗЛОТО, ЗА НАЧАЛОТО НА

ОТСТЪПЛЕНИЕТО НА РОДНАТА НИ „ЦЪРКВА“, ЗА БЪЛГАРСКАТА СХИЗМА

Театърът на антихриста

ИСТИНАТА ЗА НАШИЯ НАРОД

Християнството на българите и техните владетели

ИДЕЯТА "ПРАВОСЛАВНИ БУДИТЕЛИ"

Православна ли е демокрацията

Народе, народе...

Защо се премахва вероучението

За старостилния икуменизъм

КОЙ СТОИ ЗАД ОТСТЪПЛЕНИЕТО

ДИСЕКЦИЯ НА ЧОВЕКООМРАЗАТА

ПАСТИРСКО ОКРЪЖНО ПОСЛАНИЕ ПРОТИВ
МАСОНСТВОТО

Против юдомасонството

Изповедание на вярата

КЪДЕ СЕ Е СЪХРАНИЛО ПРАВОСЛАВИЕТО